

Egy s más a felvételikről

Izgult, drukolt, izzadt, sirt-nevetett köröm és tollvég rágyva mintegy két és félezer magát ünneplőbe szorított felvételiző július elején. A Tanárképző Főiskolán közel hétszáz, a SZOTE-n is körülbelül hétszáz, a JATE-n mintegy ezren birkóztak a számukra világot jelentő „varázsszöveg” kerülésért. Közülük sokan „kipontozódtak”, hiszen a főiskolára 372, a SZOTE-ra 298, a JATE-ra 505 elsőévest vettek fel az idén.

Július első napjában közel két és fél ezer — az iskolai jellemzések szerint — okos-ügyes, jólnevelt, társai közül legsokoldalúbb, legszorgalmasabb, legeslegtehetségesebb jelölt próbált szerencsét az írásbeli és szóbeli vizsgákon. Sajnos nagyon sokukról derült ki, hogy „nem is, olyan szép, meg jó a menyasszony”, ahogyan azt a középiskolai ajánlás zengte. Nagyon sokat bosszantották a felvételi bizottságok tagjait idén is az egy kaptafára, túlzó-felsőfokokkal készített iskolai jellemzések. Pedig nem olyan szegényes az a magyar szókincs...

A nyelvtannal viszont baj van. Főleg az orosz és a német nyelvtannal. Ez az írásbeli tesztvizsgáknál derült ki; rosszak, mint a sok évi átlag. Igaz, a német írásbeli idén jóval nehezebb volt minden eddigénél. Úgy éreztük, jogosan háborogtunk, kedvetlenül eddigi el a német szakra pályázók az írásbeli után; sokuknak „sikerült” 0-asra a dolgozata. S ez a legtöbb esetben megpecsételte további teljesítményüket — nem véletlen, bár párját ritkító eseményként így történt meg például az, hogy a bölcsészkarra német-történelem szakra pályázók közül senki sem érte el a felvételhez elegendő minimális pontszámot!

Az írásbeli vizsgák — „elkövetők”, tehát a felvételizők véleménye szerint — az Orvostudományi Egyetemre igyekvők elé is magas követelményeket állítottak. Az írásban rosszul megoldott feladatokon való morfondírozás ebben az évben nagyon sok orvosi és gyógyszerészeti diplomáról álmodó érettségizett fiatal telt a szokásosnál idegesebbé a szóbeli előtt, s idegességében kapkodóvá, koncentrációra, nyugodt feleletre képtelenné a szóbeli alatt.

De jó lenne biztonságosan elsajátítani a matematikai, fizikai feladatok megoldását a gimiben! — hangzott a sóhaj a Természettudományi Karra felvételizők között is. A Tanárképző Főiskolán pedig a fenti hiányosságoknak pótfelvételi hirdetése lett a következője...

Szomorúnak mondható viszont, hogy a következményekkel sokan nincsenek tisztában — azok között, akik történelem szakra vagy jogtudományi karra jelentkeztek. A tapasztalat az, hogy a „bevérlizet!” esemény és adathalmazt tudják, de összefüggések felismerésére, következtetésekre levonására sajnos kevesen képesek. Azok pedig, akiknek valamiféle szakirodalmi tájékozódásuk lenne, még kevesebben vannak...

Általában baj volt a tájékozottsággal az idén felvételizőknél. A „fehér folttal” tarkított tantárgyi tudásuk mellett napjaink legfontosabb eseményeiről is hiányosan, felületesen van csak tudásuk. Az aktuális politikai, gazdasági, társadalmi kérdésekre többségük semmitmondó közhelyekkel próbált válaszolni. S olyan is csak kevés akadt, még az irodalomszakra jelentkezők között is — akik rendszeres, a kötelező műveken túlmenő olvasásról tettek tanúbizonyságot...

A felvételiztető oktatókkal, a felvételiztető beszélgetések arról, hogy meg bennünket az idén, hogy a felvételizés, a javítani, pótolni még azoknál is, akik csak a „megengedhető hibapontokat” gyűjtötték össze a felvételin s szeptembertől intézményeink elsőéves hallgatói lettek.

Jubileumi diákköri konferenciák

A KISZ Központi Bizottsága és a felsőoktatási intézményeket irányító főtársaságok 1972. március 15.—május 1. között rendezik meg a Tudományos Diákkörök X. Országos Konferenciáját, melynek jubileumi jellegét ad a diákköri mozgalom kezdetének 20. évfordulója. Az intézmények tudományos diákköri tanácsai 1971. december 15-ig rendeznek intézményi, kari TDK-konferenciákat, s ezeken — értékelve az intézmény diákköreinek eddigi munkáját — döntenek az országos konferenciára történő nevezésekről. Az országos konferenciára csak a helyi konferenciákon bemutatott, helyezést elért dolgozattal lehet pályázni, s az egyes szekciókba beérkező pályamunkákat az adott tudományág képviselőiből álló zsűri értékeli és dönt bemutatásukról. A konferencia legkiemelkedőbb dolgozatait a KISZ Központi Bizottsága és a főtársaságok jutalomban részesítik.

A Tudományos Diákkörök X. Országos Konferenciáján kerülnek bemutatásra a különböző szervek, intézmények, vállalatok által meghirdetett pályafeladatokat feldolgozó művek is. A központi ünnepséget, valamint a marxizmus-leninizmus és a közgazdasági szekciót a Gödöllői Agrártudományi Egyetem, a társadalomtudományi szekciót az Eötvös Loránd Tudományegyetem, a jogász szekciót a József Attila Tudományegyetem, a természettudományi szekciót a Nyiregyházi Tanárképző Főiskola, az agrártudományi szekciót a Keszthelyi Agrártudományi Egyetem, a műszaki szekciót a Nehézipari Műszaki Egyetem, a vegyész szekciót, a Kossuth Lajos Tudományegyetem és az orvostudományi szekciót, a Debreceni Orvostudományi Egyetem rendezik meg.

A Bölcsészek új Acta-ja

Megjelent a Bölcsészettudományi Kar új Acta Iuvenuma, a *Sectio Philologica et Historica*. A kiadványban három diákköri dolgozat szerepel. Rákos István magyar-történelmi szakos hallgató dolgozatának témája IV. Béla birtokpolitikája. Egy-avatt tegez rekonstrukciója címmel írta íjja Kürti Béla történelem-regészetszakos hallgató munkáját. Velencei Katalin latin-történelmszakos hallgató diákköri dolgozatának témája: Alánok a Római Birodalomban az ókor alkonyán (375—476).

Népköztársasági ösztöndíjasok

Az 1971/72-es tanévre a következő hallgatók nyerték el a Népköztársasági Tanulmányi ösztöndíjat: az Orvostudományi Egyetem általános Orvostudományi szakán Horváth Ors Péter hatodéves, Túri Sándor hatodéves, Török Judit ötödéves, Jancsó Gábor hatodéves, János Tamás hatodéves, Toldi Zoltán hatodéves, Gáspár László negyedéves, Wittmann Tibor ötödéves, Janka Zoltán negyedéves, Berger Zoltán negyedéves, Engelhardt József ötödéves, Hadházy Aba ötödéves, Megyeri István ötödéves, Kertész Ágnes negyedéves, Domokos Zsuzsanna hatodéves, Kovács Ágnes hatodéves; jogorvostudományi szakon: Körmendi Mária ötödéves; gyógyszerészettudományi szakon: Pozsár Mária és Horváth György harmadévesek.

A József Attila Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Karán: Kocsis Dániel harmadéves, Szecska András negyedéves, Princinger Márta harmadéves, Far Mária harmadéves, Petrik Borán harmadéves, Czinkóczi Ilona harmadéves, és Gyula Gábor harmadéves; a Bölcsészettudományi Karon: Zentai Mária harmadéves, Frank Gábor harmadéves, Vályi Zsuzsanna harmadéves, Czachesz Erzsébet harmadéves, Marta Sándor harmadéves, Orosz Magdolna harmadéves, és Balogh Tibor negyedéves; a Természettudományi Karon: Komlóssy Sándor ötödéves, Hilbert Margit ötödéves, Dobai Péter ötödéves, Németh Béla ötödéves, Simoncsics András ötödéves, Szeberényi Katalin ötödéves és Füleki István ötödéves.

A Tanárképző Főiskolán: Ale Mária harmadéves, Kluka Adrienne harmadéves, Pintér Ilona harmadéves, Schneider Béla harmadéves, Tóth Zsuzsa harmadéves, Kovács András negyedéves, Kürti György negyedéves, Németh Tibor negyedéves, Takács Irén negyedéves, és Tóth Attila negyedéves.

A 25. ÉV-FORDULÓRA

1946. április 21-én egyesült a két német munkáspárt a Német Kommunista Párt és Németország Szociáldemokrata Pártja, aminek eredményeként létrejött a Német Szocialista Egységpárt. Új szakasz kezdődött a német munkásmozgalom történetében; az egységes munkáscsapat forradalmi pártja átvette a dolgozó nép vezetését.

Alapításakor a pártnak 1 298 000 tagja volt, ezek egyharmadát a kommunisták tették ki, másik harmadát a szociáldemokraták alkották, míg a fennmaradó harmadrész az egykori Hitler-ellenes pártokból verbuválódott. Az egyesülés a forradalmi világnézet, a marxizmus-leninizmus alapján ment végbe. A német munkáscsapat forradalmi egységpártja és ennek programja a proletár internacionalizmus eredményeként jött létre, mindenekelőtt a szovjet kommunistákkal való szoros harci szövetségben. A NSZEP az egykori Németország elmaradottabb részének dolgozóit két forradalmon vezette végig céltudatosan és a szocializmus fejlett társadalmi rendszerének létrehozásával folytatja az ország átalakítását. Ennek során az NDK-ban a népmorális-politikai egységének egy magasabb típusa fejlődött ki — a szocialista emberközösség. Ma az NDK-t a föld 10 vezető ipari állama között találjuk meg, bár a lakosság száma szerint csak a 31. helyet foglalja el, területének nagysága szerint pedig a 92. helyen áll.

Az NSZEP vezette 25 éves fejlődés nagy teljesítményeit és eredményeit nem egykönnyen érték el. Az osztályharcban a párt vezetősége az elvűség maximumát a rugalmasság maximumával kapcsolta egybe. Ennek révén sikerült megnyernie az NDK dolgozóinak túlnyomó többségét. Az NDK lakosságának 95%-a 1968-ban szabad népszavazás keretében fogadta el az új szocialista alkotmányt. Ugyanakkor a 60-as évek végén az NDK-nak a szocialista világrendszerbe történő integrálásának üteme felgyorsult.

Pártunk a társadalmi rendszerek közötti objektív és elkerülhetetlen elhatárolásból indul ki. Ez a feltétele annak, hogy a békés egymásmellettélés aktív politikáját folytathassuk az NSZK-val szemben, hogy céltudatosan harcolhassunk az NDK és az NSZK közötti, nemzetközi jogi alapon nyugvó egyenrangú kapcsolatért. Az első német munkás- és paraszttámaszt a világtörténelmileg meg nem fordítható ténytetesít meg — „hogy csak a szocialista képes korunk alapvető kérdéseinek megoldására”.

Az NDK két forradalmát vívott meg az NSZEP vezetésével, ezek során a legnagyobb eredményeket az ideológia, az oktatás és a kultúra területén érte el. A legújabbkori történelem egyik legcsodálatosabb eredménye a mai NDK területén élő lakosság legnagyobb részének radikális átnevelése. A felsőfokú oktatásban meghirdetett három reform azt eredményezte, hogy egy új szocialista értelmiség alakult ki, amely a marxizmus-leninizmus elsajátítása és a társadalmi újratermelési folyamatban kifejtett közösségi munkája

révén egyre közelebb jut a munkáscsapatához.

Az 1945—46-ban végrehajtott első felsőoktatási reform során arról volt szó, hogy a politikai hatalmuktól megfosztott osztályok tanulási privilégiumát megtörjék és megnyissák a felsőoktatási intézmények kapuit a munkások és a parasztok előtt. Lassan megszűnt a nép és a tudomány közötti szakadék. 1951-ben megkezdték a második felsőoktatási reform végrehajtását. Intézkedéseket hoztak a felsőoktatás és az egyetemi vezetés hatékonyságának fokozására és emellett különleges szerepet játszott az orosz nyelv mint kötelező tárgynak a bevezetése és a marxizmus-leninizmus stúdium. Ugyanakkor a fiatal munkás- és paraszttámaszt jelentős mértékben emelte a felsőoktatás részére biztosított anyagi támogatást. 1950—1955 között az egyetemek és a főiskolák száma 21-ről 48-ra nőtt, a hallgatói létszám pedig megkétszereződött. A szocialista értelmiség kialakításában jelentős szerepet játszottak a testvéri országok egyetemeivel lebonyolított oktatói és hallgatói cserék, valamint az ezekkel az egyetemekkel kötött barátsági szerződések.

Az NSZEP VII. pártkongresszusának (1967) iránymutató határozataitól vezérelve, az NDK államtanácsa már 1969 áprilisában kidolgozta a harmadik felsőoktatási reform továbbfejlesztésének programját és az NDK felsőoktatásának távlati fejlesztési tervét 1975-ig. Az új ebben az, hogy „a felsőoktatási intézményekben folyó tudományos munkát... szorosan összekapcsoljuk az újratermelési folyamattal és igazi teljesítőképes kooperációt hozunk létre a felsőoktatási intézmények és a szocialista gyakorlat között, amely közös, komplex tervező tevékenységgel kezdődik és az egyetemen folyó oktatás és kutatás gyakorlati végrehajtásával fejeződik be és igazi úttörő teljesítményeket tesz lehetővé a tudomány és a technika területén.” (Walter Ulbricht)

A kutatás, a képzés és a nevelés a Greifswaldi Egyetemen is szoros kapcsolatban áll korunk legjelentősebb üzemével és társadalmi élet legfontosabb területeivel. Egyre több hallgató és ifjúmunkás találja meg a közösségi munkához vezető utat, a gyakorlati szakemberek továbbképzése az egyetemi oktatók egyik legfontosabb feladatává lesz. Különleges figyelmet szentelünk a hallgatók osztályszempontú nevelésének. Az NSZEP 25. éves évfordulója és VIII. kongresszusa tiszteletére 1971. májusában a hallgatók számos politikai, tudományos és kulturális megmozdulást szerveztek egyetemünkön, melyeken alkotókészségükről és osztályöntudatukról tettek tanúságot. Ezekre a rendezvényekre pártunk forradalmi programjának jegyében került sor. A hallgatók és az oktatók szocialista versenyét ösztönzi és gazdagítja az 1971-es év legnagyobb történelmi eseménye az SZKP XXIV. kongresszusa.

Az első évek marxista egységpártjából kipróbált vezetéssel rendelkező új, lenini típusú párt lett, ezzel magyarázható egy Európa közepén végbemenő nagy társadalmi átalakulás győzelmes befejezése a német munkás-paraszt államban.

dr. H. Langer docens, a greifswaldi Ernst-Moritz-Arndt Egyetem pártszervezetének vezetőségi tagja (Fordította: Dani Tivadar)

Dr. BENKŐ SÁNDOR

Engem ért az a szomorú megbízatás, hogy a Szegei Orvostudományegyetem nevében búcsúzzak dr. Benkő Sándor egyetemi docenstől, aki évtizedeken át egyetemünknek sokak által megbecsült tagja volt.

Benkő Sándor 1912-ben született Orosházán. Orvosi tanulmányait a Szegei Tudományegyetem Orvosi Karán kezdte és 1936-ban nyert orvosi diplomát. Az egyetemre 1936-ban először a Körbonctani Intézethez került, majd később a Belgyógyászati Klinikára, ahol 1940-ben szakorvosi, majd 1942-ben röntgenszakorvosi képesítést nyert. 1944-ben lett magántanár, 1954-ben a Tudományos Minősítő Bizottság az orvostudományok kandidátusává nyilvánította. Az orvostudományok doktora fokozatot 1964-ben érte el.

Benkő Sándor egyetemi docensnek mind oktató mind kutatómunkássága kiemelkedő. Nehéz helyzetbe kerülne az ember, ha tudományos munkásságát részletezni akarná, hiszen Benkő Sándor tudományos tevékenysége és ér-

deklődése a belgyógyászat több területére terjedt ki. Kutatásaiban főleg hematológiai kérdésekkel, a csontvelő és RES működésével, auto-immunológiai, onkológiai problémákkal, arthro-sclerosis pathomechanizmusával foglalkozott. A fent említett témáknak külföldön is jól ismert szaktekintély volt. Több alkalommal tartott előadást külföldi kongresszusokon. Így többek között Moszkvában, Bécsben, Prágában, Kölnben, Stockholmban, Koppenhágában, Berlinben, Münchenben, Rostockban számolt be munkásságának tudományos eredményeiről. 1967—68-ban külföldi tanulmányút volt az Egyesült Államokban, ahol az athero-sclerosis és a véralvadás pathogenetikai összefüggéseit tanulmányozta. Nemcsak külföldön, hanem belföldön is számos előadást, referátumot tartott. Megjelent közleményeinek száma százon felül van. Több megállapítását tankönyvek, monográfiák is idézik. Számos tudományos társaság tagjaként működött, 1948 óta tagja volt az Európai Hematológiai Társaságnak, 1958 óta a Magyar Élettani Társaságnak, és megalakulása óta a Korányi Sándor Társaságnak. Tagja volt továbbá a Motesz-en belül a Magyar Belgyógyászok, a Magyar Mikrobiológusok, a Magyar Radiológusok és Onkológusok és végül a Magyar Kémikusok Egyesületének.

A búcsúzás mindig fájdalmas, de különösen fájdalmas akkor, amikor a magyar egészségügynek és a gyógyításnak olyan odaadó lelkes munkása hagy itt váratlanul bennünket, mint Benkő Sándor volt.

Benkő Sándor mind a tudós, mind a melegszívű ember és barát, hiányozni fog mindannyiunknak, kik tiszteltük és becsültük. Ó, aki annyi életet mentett meg, megszűnt élni, de munkássága és emléke egyetemünkön élni fog.

dr. Sávoy Gyula
egyetemi tanár, az Általános Orvostudományi Kar dékánhelyettese